№ 5. КИЇВ. БЕРЕЗЕНЬ 1951 р. РІК ВИДАННЯ XI ЦІНА 1 КРБ.

Перець

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Т. Г. ШЕВЧЕНКО:

...Дебрь — пустиня неполита,
Зцілющою водою вмита,
Прокинеться; і потечуть
Веселі ріки, а озера
Кругом гаями поростуть,
Веселим птаством оживуть.

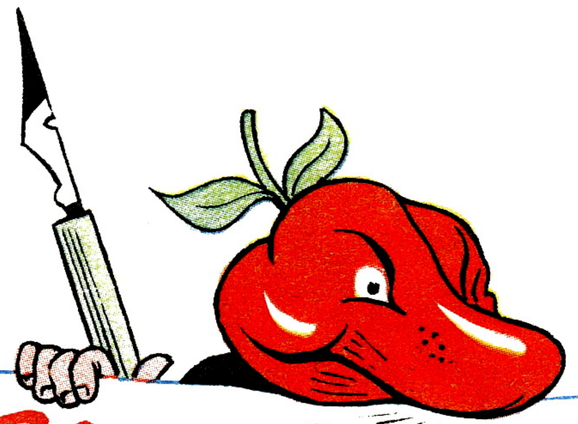

Здоровенькі були!

Лист секретареві Миколаївського облвиконкому т. САЗОНОВУ, працівникам Миколаївського обкому КП(б)У тт. АСТРАХАНЦЕВУ, ТРОШИНУ і всім іншим миколаївським і не миколаївським любителям прикрашати свій побут за рахунок держави

Дорогі й вельмиповажні товариші!

Кожного разу, коли я згадую про вас, мені хочеться встати, набрати повні груди повітря і на весь голос гукнути:

— Гей, скромність — дорогоцінна якість душі людської, де ти забарилася? Чому цураєшся, чому не навідуєшся до товаришів Сазонова, Астраханцева, Трошина й до всіх інших миколаївських і не миколаївських любителів прикрашати свій побут за рахунок держави? Не обходь їх, заглядай до них, прикрасо людська, хоч зрідка, хоч весною, коли в комунальному господарстві починається ремонтна гарячка й коли серця вищезгаданих любителів сповнюються особливо гарячою любов'ю до розписаних, розмальованих вздовж і впоперек стін і стель своїх квартир, до дзеркально-блискучих паркетів, високохудожніх ліпок і трафаретів. Скільки зберегла б ти державних грошей, о, скромність, якби зуміла вгамувати їхні серця!

Адже правда, товариші? От візьмімо, хай вам легенько гикнеться, хоч би Вас, вельмиповажний товаришу Сазонов. Кожного року, як тільки чарівниця-весна переступає поріг Миколаївської області, Ви вже не можете спокійно переступати порога своєї комфортабельної квартири. У сяйві яскравих променів весняного сонця вона здається Вам зовсім не комфортабельною, не привабливою, занадто рядовою. Здається, що й фарби вже вицвіли, й позолота злиняла, й підлога не віддзеркалює хатніх предметів.

Ні, не пристало жити в такій квартирі такому високопоставленому працівникові, як я,— мислите Ви,— й, наче відгадавши Ваші самокритичні думи, на кону появляється завідуючий облкомунгоспом т. Гладков.

— Накажете освіжити квартиру?

Ви наказуєте, а Гладков радий старатися. За чотири минулі роки він «освіжав» Ваш дім три рази. Освіжав щедро, фундаментально і капітально.

Я не проти того, щоб Ви жили у фешенебельних світлицях. Можете ремонтувати, можете «освіжати» скільки завгодно. Під оріх і золото! Під що Вам заманеться! Тільки за свої грошики, товаришу Сазонов. Але своїм грошикам Ви ціну знаєте. Кожна своя копійка у Вас на строгому обліку. Ви не такий, щоб влаштовувати собі красивий побут за власний кошт. От за державний — це інша справа. Тут Ви вже не проспите карася в юшці, тут Ви вже, як той Гриць з старої казки:

— А де моя велика ложка?

Триразовий ремонт Вашої квартири обійшовся державі в 38.400 карбованців. І ви навіть оком не моргнули. Вам навіть здалося, що Ви були надмірно скромним. Подумаєш, 38.400 крб.! Краплина в морі!

А тепер дозвольте, товаришу Сазонов, перейти до товаришів Астраханцева і Трошина, а то ще образяться. Адресував, скажуть, листа і нам, а про нас нічого не сказав. Скажу вам, дорогі товариші, ось що. Переплюнули вас деякі ваші земляки. Правда, ви теж три роки підряд «освіжали» свої квартири, але «освіжили» всього-навсього 36.400 карбованців. Не так уже й жирно, правда? Он товариш Гордєєв, ваш земляк, так той один вгатив у своє гніздечко 62.800 карбованців. І не червоніє, і совість не заїдає!

О, скромність, чудесна більшовицька риса наших радянських людей! Завітай до всіх згаданих і не згаданих у цьому листі, врятуй їх від ремонтоманії, яка так дорого обходиться державі.

Бувайте здорові, товариші! Привіт вам від душі і серця.

Од Вашого ПЕРЦЯ.

СОБАЧІ ЗАЗДРОЩІ

Мал. БЕ-ША

— Диви, а він без намордника...

Сергій ШВЕЦОВ

ЗВЕРНЕННЯ ДО КОНГРЕСМЕНІВ

В одному із своїх послань конгресові Трумен заявив, що він «знищить комунізм».

Пани! Нещастя сталось далебі!
Покіль в конгресі ви ламали голови,
Ваш президент без сорому... собі
Уже присвоїв лаври Форрестолові.

Він в Білім домі, ставши на карниз,
У стані супер-атомного сказу —
Вигукує, що знищить комунізм
На всій землі — в один момент, одразу!

Тож хай його влаштує Трюгве Лі
В найближчім психосанаторії.
Інакше «заборонить» він крутитися землі,
Або «зупинить» колесо історії.

Переклад з російської.

КОМУНГОСПІВСЬКА КАЗКА

Одного разу прийшли до великого міста двоє невідомих. Вони удавали з себе ткачів і запевняли, що вміють ткати найчудовішу тканину, яку тільки можна собі уявити. Не тільки кольори й малюнок, казали вони, але й убрання, пошиті з цієї тканини, мають дивну властивість — вони невидимі людям, непридатним для своїх посад.

Туди, де працювали на порожніх верстатах ткачі, приходили урядовці, широко розкривали очі. Але вони нічого не бачили. Та, згадавши про властивість незвичайної тканини, кожен із них думав: «Невже я непридатний для своєї посади?» — й голосно розхвалював роботу ткачів:

— О, чудово, дуже мило! Який малюнок! Які барви!..

Діялося все це дуже давно у старій андерсенівській казці. Так би й забули про тих ткачів, коли б не з'явилися вони раптом у Києві на Червоноармійській вулиці, № 154-б.

Є тут велика (на 4 гектари) будівельна ділянка. Височать на ній кілька непоказних споруд. Давно колись, ще до війни вся ця територія разом із усім на ній сущим звалася «утильзаводом», або «екстракційним підприємством».

У вересні 1949 р. Рада Міністрів УРСР передала цей завод Міністерству комунального господарства. Візьміть, сказали комунальникам, і збудуйте на цій території сучасний завод механізмів саночистки.

Узяли комунальники територію утильзаводу і... нічого на ній не збудували. Тільки наказ з'явився за підписом міністра т. Селіванова, в якому було сказано: «До початку будівництва заводу механізмів саночистки поновити діяльність екстракційного заводу. Встановити номенклатуру: оліфа, фарби, дзеркала, обтиральні матеріали».

Легко накази пишуться, та не легко завод поновлюється, коли він ніякими матеріалами не постачений, ніякими машинами не устаткований, ніякими коштами не забезпечений.

Своє підприємство міністерство забезпечило тільки директором Баткіним та чималим штатом адміністративного й цехового персоналу з зарплатою в 100.000 крб. на рік.

Тільки зібрався було Баткін «запустити» завод на повну потужність, як прийшла технічна експертиза і встановила, що, крім «ланоліну», ніяких інших «екстрактів» тут випускати не можна. Визначена наказом міністра номенклатура (оліфа, фарби, дзеркала, обтиральні матеріали) повисла у повітрі.

Прийшов тоді Баткін до своїх безпосередніх керівників — заступника міністра т. Бугайова і начальника управління промислових підприємств т. Фартучного.

— Як бути? — питає. — Можу ткати тільки «невидиму» тканину.

— Тчи, крутись! — відповіли йому тт. Бугайов і Фартучний, — а ми тут помудруємо над новою номенклатурою.

Довго чи коротко мудрували вони, але нової номенклатури так і не встановили.

Тим часом Баткін набрав 120 робітників і почав крутитись...

Приїжджали на завод тт. Бугайов і Фартучний. Не раз приїжджали й не двічі. І кожного разу вони бачили те, чого ніхто не бачив — «невидиму» продукцію.

— О, чудово, дуже мило! — говорили вони. — Який малюнок! Які барви!

А Баткін «ткав». То трикотажні майки «ткав», то перукарські крісла. То рукавиці, то дзеркала. То хустки, то дворові ліхтарі. Він показував свою «продукцію» і ревізії з міністерства, так як показували її ткачі у старій казці.

— Дивіться, все таке легке, як павутиння. Можна подумати, що нічого немає, але в цьому і є вся краса!

— Звичайно! Звичайно! — відповідали простодушні ревізори, пам'ятаючи чарівну властивість цієї продукції: хто її не бачить, той непридатний для своєї посади.

І не помітили ревізори, що за 1950 рік завод виконав план на... 50 процентів, що робітники не знають сьогодні, що вони робитимуть завтра, що в грудні завод побив усі рекорди простоїв і дав 15 процентів плану, а перевитратив за місяць лише по зарплаті 46 тисяч карбованців...

Не був на цьому «казковому» заводі лише міністр комунального господарства УРСР т. Селіванов. А коли б він приїхав та побачив таку картину, то неодмінно б сказав:

— Та він же зовсім голий! А я й не знав...

Ол. ГРОМОВ,
І. ЗОЛОТАРЕВСЬКИЙ.

ЧАС НЕ ЖДЕ...

Мал. С. САМУМА

Мал. Р. ЛІПАТОВА (Харків)

Внаслідок трьох спільних операцій Корейської Народної армії і китайських добровольчих частин знищено 60 тисяч ворожих солдатів та офіцерів.

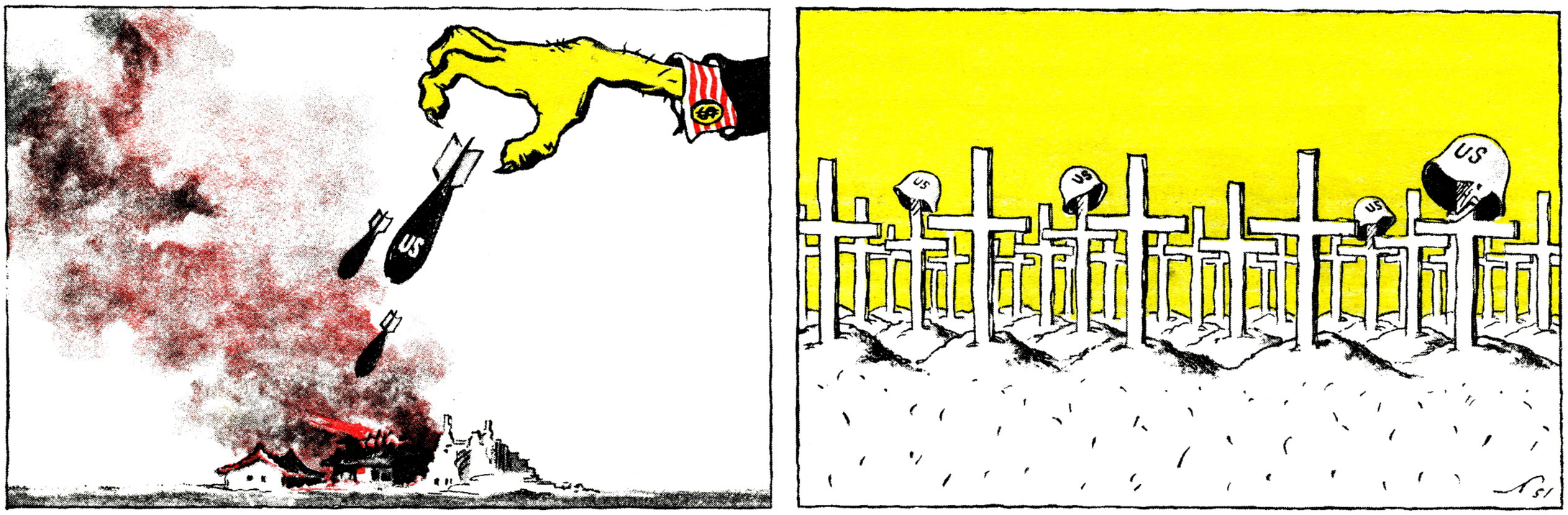

ЩО ПОСІЄШ,

ТЕ Й ПОЖНЕШ

Майк КУІН

Оскар хоче знати...

МІСТЕР Дж. Фангус Фінклботтом присів у своє любиме, покрите чохлом, крісло, поправив пенсне й розгорнув вечірню газету.

— Тату, — сказав маленький Оскар Фінклботтом, — що таке «шанс»?

— Іди, йди, пограйся своїм електричним поїздом, — одповів Дж. Фінклботтом, — не набридай мені.

— Поясни дитині, — встряла в розмову місіс Фінклботтом, — Ти поводишся з ним, як із якимось лихом, а не як із власним сином і спадкоємцем.

— Як ото ти його одягла? — скривився Дж. Фінклботтом. — Мене дратує його вигляд.

Оскар був одягнений в костюм «маленького лорда Фаунтлероя». На жаль, це аж ніяк не пасувало до його косоокості і великих рогових окулярів.

— Цей костюмчик одрізняє Оскара від усіх дітей на нашій вулиці. Ти б мав пишатися з цього, — сказала місіс Фінклботтом.

— Тату, — запитав Оскар, — що таке «шанс»?

— Шанс визначає можливість заробити гроші. А тепер іди, пограйся в м'яча, — сказав містер Фінклботтом.

— Тату, а як ти робиш гроші? — запитав Оскар.

— Поясни йому, — зауважила місіс Фінклботтом. — Дитина хоче знати.

— Гроші робить той, хто має діло, — сказав містер Фінклботтом, читаючи газету.

— Тату, а чи кожний може мати діло?

— Розуміється, кожний може мати діло.

— Припустимо, що кожний має своє діло. Значить, усі вони будуть бізнесмени?

— Так, синку. Коли всі матимуть своє діло, всі вони будуть бізнесмени.

— А хто ж тоді працюватиме, тату?

— Ради бога, Амеліе! Скажи, щоб він ішов гратися своїм набивним слоном. Я хочу читати газету...

— Дай йому відповідь, — строго зауважила місіс Фінклботтом. — Дитина хоче знати.

— А хто працюватиме, тату? — знову запитав Оскар.

— Всі не можуть мати свого діла, — сказав Дж. Фінклботтом. — Це було б неможливо.

— А ти ж сказав, що всі можуть, — обстоював Оскар.

— Я нічого подібного не говорив, — сказав Дж. Фангус.

— Так, адже ти саме так і сказав, — зауважила місіс Фінклботтом. — Дай дитині відповідь.

— Гаразд. Хай так. Усі не можуть...

— А чому вони не можуть, тату?

— Тому, що в них нема грошей.

— А якби в них були гроші, тоді б вони могли?

— Звичайно!

— Годі, коли б у всіх були гроші і всі б мали діло, значить, вони б усі були бізнесмени?

—Так. Тоді вони всі були б бізнесменами.

— А хто б тоді працював, тату?

— Амеліе! Коли ти не накажеш хлопчикові покататися на велосипеді, я його втоплю!

— Дай йому відповідь, Фангусе! У дитини жага знати!

— Хто б тоді працював? — запитав Оскар.

— Вони не можуть усі бути бізнесменами, — пробурчав Дж. Фангус.

— Навіть, коли б у них були гроші? — запитав Оскар.

— Навіть, коли б у них були гроші, — сказав Дж. Фангус. — Хтось же мусить працювати. Крім того, єсть межа для числа бізнесменів.

— Скільки людей можуть бути бізнесменами, тату?

— Гмм... Один із тисячі, а може один із п'ятисот. Щось біля того... Невеликий процент. Бачиш, синку, ти не можеш бути бізнесменом, коли в тебе нема робітників. Через те кожному бізнесменові треба мати, ну, від десяти до тисячі робітників.

— А скільки робітників у тебе, тату?

— У нас велика фірма, Оскаре. Ми маємо 10000.

— Значить, більшість людей не мають «шансу». Адже так, тату?

— Що ти мелеш! В Америці кожна людина має однаковий шанс!

— Але, тату! Коли тільки небагато людей можуть бути бізнесменами, що робити решті?

— Вони теж можуть бути бізнесменами, коли виявлять ініціативу.

— Та ти ж сказав, що тільки небагато може. Більшість мусить працювати.

— Це вірно. А тепер побігай, синку. Іди, почитай про Джека.

— Значить, більшість людей — робітники і завжди будуть робітниками і не будуть бізнесменами, навіть коли забажають; правда, тату?

— Звісно, вони можуть! Стривай... ні, не можуть... Де ти набрався таких запитань?

— Тоді, коли більшість людей мусить бути робітниками і назавжди ними залишиться, то вони ніколи не матимуть «шансу» робити гроші, так?

— Ну, приміром, коли вони матимуть досить плати... Амеліє, чи не час уже дитині спати?

— Коли більшість людей — робітники, і завжди вони будуть робітниками, значить, єдиний для них «шанс» мати гроші — це одержувати високу зарплату... Чи не так, тату? — запитав Оскар.

— Амеліє,— сказав Дж. Фангус. — Я одмовляюся вірити, що... Я мушу заявити, що... що це не дитина... Це — кошмар! Коли тільки це мій син...

— Дай відповідь на його запитання, — сказала місіс Фінклботтом.— Дитина хоче знати. Він рветься до знання.

Переклад з англійської.

Перечниця

А МОЖЕ Ж І ДІТИ БУДУТЬ!

РОВЕНСЬКА міськрада ухвалила відкрити в м. Ровно дитячі ясла № 2.

Асигнували на це 100 тисяч карбованців.

Виділили будинок на Млинівській вулиці, № 17.

Зареєстрували ясла у міському відділі охорони здоров'я.

Накупили твердого й м'якого інвентаря і склали його в підвалі на Млинівській вул., № 17.

Призначили завідувача, рахівника та завгоспа.

Видали чекову книжку.

Засвідчили підписи керівників ясел у банку.

Навіть плинність керівних робітників налагодили: за шість останніх місяців завідувачів змінилося двоє, рахівників — троє.

Все — як слід...

Одного ще тільки нема: дітей.

Почекаємо: можливо, що літ за кілька й діти з'являться.

ХТО КОГО?

ХИТРИЙ чоловік Іван Якович Кулик! На весь район хитрістю своєю прославився. Ще в 1948 році, завідуючи Великовисківським районним відділом шляхового будівництва (Кіровоградщина), він обхитрив усіх працівників свого відділу.

— Давайте відремонтуємо приміщення відділу, — запропонував Іван Якович. — Переберіться на час ремонту в комірчину.

Працівники перебрались. Приміщення було відремонтовано дуже швидко. А ще швидше в ньому поселився Іван Якович з родиною. Працівники так і лишились в комірчині. Скаржились вони і колишньому голові виконкому, і колишньому районному прокуророві, писали і в область. Та Іван Якович усіх обхитрив. Тепер т. Кулик перейшов на другу роботу: у відділі сільського і колгоспного будівництва працює, а в відділі шляхового будівництва ночує... І збирається обвести круг пальця нинішнього голову виконкому райради Гермогена Кириловича Лихошерсного.

Але це вже — дзуськи! Гермоген Кирилович покаже йому шлях з райшляхвідділу. Ми в цьому певні.

КАШІ НЕ ЗВАРИШ

З ОДНОГО боку — овочерізки, механічні м'ясорубки, картоплечистки, сосисковарки, універсальні приводи.

З другого боку — керуючий Житомирським трестом їдалень та ресторанів т. Шашкін та інженер-механік тресту т. Широков.

Між тим, що з одного боку, і тими, хто з другого, точиться запекла боротьба. Боротьба між новою технікою і антимеханізаторами, які ніяк не зберуться поставити ці механізми в кухнях.

Не дивно, що працівники їдалень кажуть: «З цими антимеханізаторами каші не звариш!»

Правильно кажуть.

ДАЛЕКО НЕ ПОЇДЕШ...

НА ПОЛТАВЩИНІ добре пам'ятають, що колись — ще до війни — між Кременчуком і Градизьком курсували автобуси. Особливо часто про це згадують ті, кому доводиться самодіяльно подорожувати з Кременчука до Градизька чи навпаки. Тільки в Полтавському облавтотресті забули про автобусну лінію Градизьк—Кременчук.

Тому й хочеться нагадати керівникам Полтавського облавтотресту:

«Шановні! З вашими темпами відновлення автобусного руху далеко не поїдеш!»

Першим зник зі скверу преси «Перець» — це було вже давно, місяців три тому. Згодом зник і «Крокодил». Таким чином, з сатирою і гумором було покінчено... Як видно з фото, якийсь дотепа намалював крейдою на щиті знак запитання.

Важко сказати, які запитання він ставив — чи «Куди зникли гумористичні журнали?», чи «Чому ніхто не звертає уваги на це?», чи «Коли у вінницькому сквері преси знову з'являться «Крокодил» і «Перець»?

«Перчиця» приєднується до цих запитань і чекає відповіді.

(З сатиричного куточка газети **«Вінницька правда»**).

ПРИМІТКА ПЕРЦЯ. Теж приєднуюсь! І теж чекаю!

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

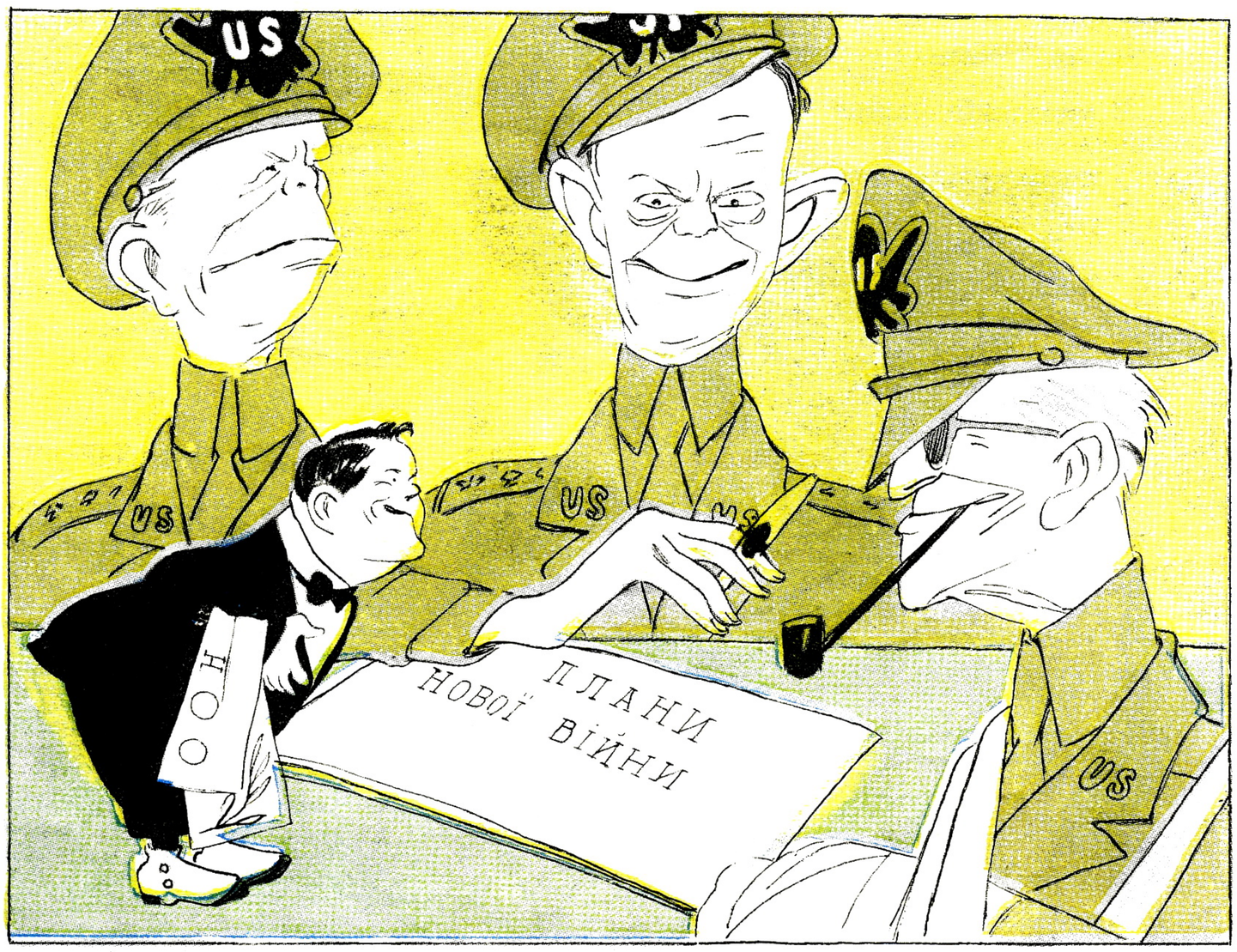

ТРЮГВЕ ЛІ — ГЕНЕРАЛЬСЬКИЙ СЕКРЕТАР В ООН

Кіндрат КРАПІВА

ДИТЯ, ЇЖАК І ЗМІЯ

(БАЙКА)

В неділю якось у гайку
З дитиною гуляла мати,
Лягла на травці подрімати...
І треба ж тут біді спіткати
Її малесеньку дочку!

Із гірки вниз веде стежина;
Біжить по ній моя дитина, —
Метелик утіка!
Біжить і бачить — при сосонці
Гадюка гріється на сонці,
Блищить на ній, горить луска.

Дитина рада: «Цяця! Цяця!»
Хотіла ручкою схопить,
А «цяця» почала звиватись,
Ласкаво, лагідно шипить:
—З тобою хочу я погратись:
Тебе ласкаво я, пестливо обв'ю,—
Узнаєш ти любов мою.

Аж раптом, підкотившись тихо,
Їжак запирхав лихо
І кинувся відважно на змію.
Змія звелась, мов блискавиця,
І зуби шкірить, злиться
Та бризка іскрами луски,
А він, озброєний голками
Не спасував перед зубами, —
Порвав гадюку на шматки.

Дитина стиснула від гніву
кулачки,
Кричить на їжака:
«Потвора безголова!
Ти цяцю зіпсував мою,
І я тебе за це поб'ю.
Ти — вова!»

— Дитя,— їжак відповідає, —
Хоч вова я, краси в мені немає,
Але ж я знищив смерть твою.
Як підростеш, оціниш цю
послугу,
Мені подякуєш, як другу.

☆ ☆ ☆

Дитя дитям — і розум тут який?
Я не дітей мав на приміті,
А єсть, на жаль, дядьки
На світі,
Що все віддать готові змію,
Який їх вихваляти вміє.

Таким миліш лукавий гад
повзучий,
Ніж щирий друг, хоч і колючий.

Переклав з білоруської
П. ГЛАЗОВИЙ.

Пошта Перця

ОВДІЙ ВАСИЛЬОВИЧ ГНІВАЮТЬСЯ...

Один старосхідний владика наказав колись відшмагати море за те, що буря потопила його кораблі. Ми б, товарищу Перче, не згадували того владику, коли б у нього не знайшовся послідовник — директор Рава-Руської друкарні Овдій Васильович Чулий. Чулий наказав одшмагати... стінгазету. Вона, бач, натякнула директорові, що треба повернути до червоного кутка радіоприймач.

Покаравши крамольну газету й «накачавши» як слід редколегію, директор про людське око повернув було приймач, а потім забрав його знову... Тепер у Овдія Васильовича вдома справжня виставка майна нашого червоного кутка: радіоприймач, сім крісел, стіл, шахи, настільна електролампа.

Якщо ти, Перче, не боїшся, що й тобі дістанеться, як колись морю або нашій стінній газеті, то надрукуй цього листа. Може таки нам поталанить ще при т. Чулому послухати в червоному кутку радіо, посидіти у кріслах за столом і пограти в шахи.

И. СТРОКАТИЙ.

Рава-Руська,
Львівської області.

КОЛО ЗВУЖУЄТЬСЯ

Що таке «далеко» і що таке «близько»? У завідуючого судововишнянським районним відділом кінофікації т. Шота свій копил. Він ладен усі населені пункти району вважати віддаленими. На його думку, так звані віддалені села можна майже повністю викреслити з плану кінообслуговування.

Щоб позбутися зайвого клопоту, т. Шот залічив у «віддалені» навіть ті села, що знаходяться від районного центра за 10—12 кілометрів. Ось уже кілька місяців не демонстрували кінофільмів у селах Вуйковичі, Санники, Мокряни.

А коло продовжує звужуватись, набираючи виразної форми нуля. Чи не здається тобі, друже Перче, що саме ця цифра є найкращою оцінкою бурхливої діяльності т. Шота.

Василь ШПИЛЬКО.

Судова Вишня,
Дрогобицької області.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У № 24 за м. р. ПЕРЕЦЬ вмістив фейлетон «Один новорічний тост». Колегія Управління у справах сільського та колгоспного будівництва при Раді Міністрів УРСР, обговоривши виступ ПЕРЦЯ, визнала, що фейлетон правильно викриває недоліки в керівництві будівництвом агроміста ім. Сталіна.

Колегія зобов'язала «Діпросільбуд», «Укрсільбудпостач», Херсонське обласне управління у справах сільського та колгоспного будівництва, Херсонський облсільбудтрест та Контору по будівництву колгоспного міста ім. Сталіна вчасно виконувати всі роботи по будівництву агроміста у Геніческому районі.

Фред Елліс — популярний прогресивний художник-карикатурист США. Його карикатури викривають «американський образ життя» й «американські свободи», паліїв війни й загарбницьку політику Уолл-стріту.

Нижче друкуємо карикатури Фреда Елліса з нью-йоркської комуністичної газети «Дейлі уоркер».

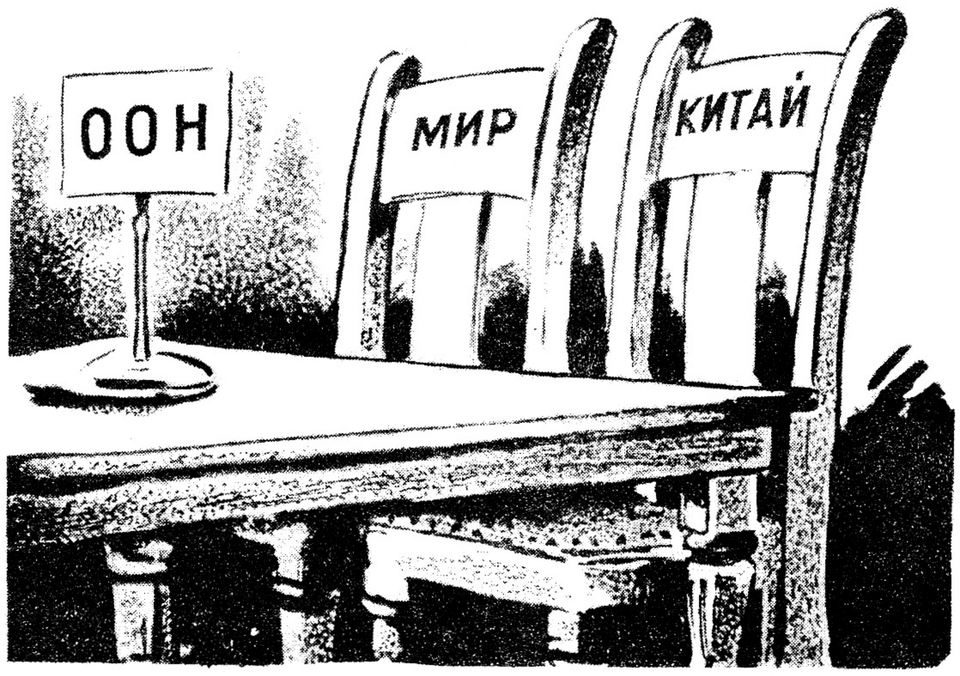

НЕЗАЙНЯТІ МІСЦЯ

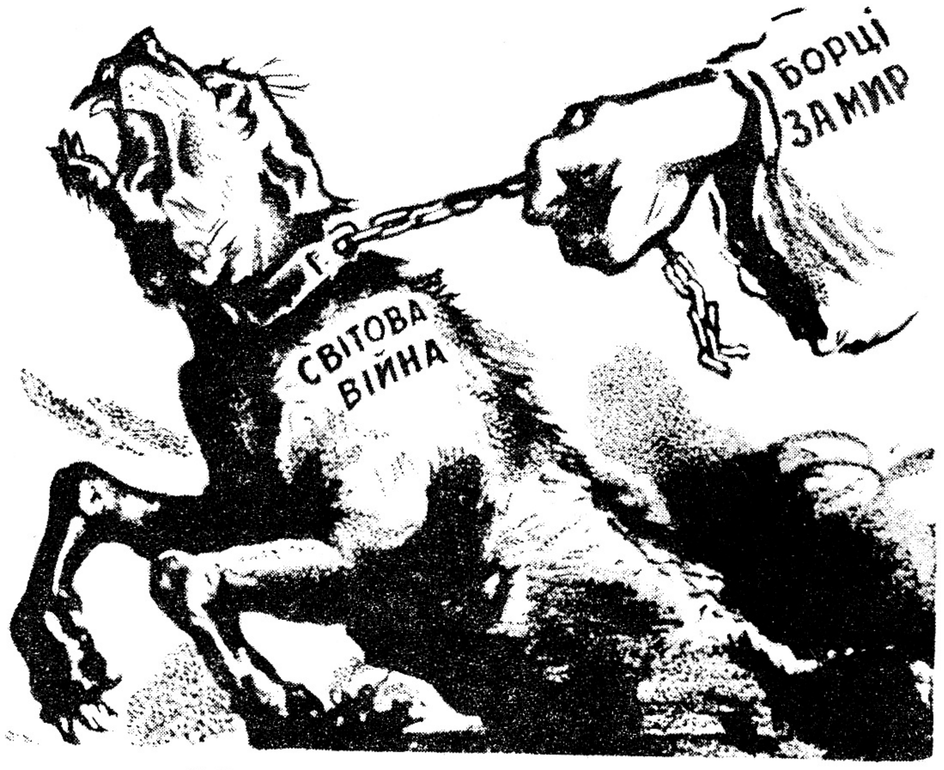

ДЕРЖАТИ НА ЛАНЦЮГУ!

З малюнків наших читачів

Мал. В. БАРТАШОВА

ВІДРОДЖЕННЯ ВЕРМАХТУ

Пошта Перця

КИЛИНА СЕБЕ ХВАЛИЛА...

Напередодні конференції медпрацівників Гуляйпільського району в поліклініці було встановлено «Дошку пошани».

На центральному місці — портрет завідуючого Гуляйпільським райздороввідділом Олексія Миколайовича Куща. Обіруч — голова райкому профспілки О. Манжура і секретар первинної парторганізації О. Адамович.

Як бачиш, Перче, ці товариші добре подбали про самовшанування в межах району.

Доведи їхню справу до кінця: прослав їх на всю республіку!

Ф. ІВАНЧЕНКО.

Запорізька область.

НАЙБЛИЖЧИМ ЧАСОМ...

Тебе, Перче, мабуть, не здивуєш повідомленням, що наш колгосп «Шлях до комунізму» став мільйонером.

А от, чи здивуєшся ти, коли скажу, що у нашому колгоспі-мільйонері нема клубу? Власне, клуб є, а культурно відпочити ніде. Бо в тому приміщенні, що носить у нас назву клубу, дах дірявий, по залу гуляє вітер...

А чого гуляє вітер? Того, що Іван Іванович Рєпін — голова нашого колгоспу — вже півтора року обіцяє відремонтувати клуб «найближчим часом».

Б. ЄМЕЦЬ

Новобузький район,
Миколаївської області.

ДВА ГОЛОВИ

Голова колгоспу «Верховина» Костик і голова сільради Щобак (с. Вишка, Великоберезнянський округ, Закарпатська область) виламали двері сільської бібліотеки, книжки викинули і зробили з бібліотеки зерносховище. **(З листа до редакції).**

— Починай! Начальство ж ми! —
(Тут же й заходились).
І книжки всі — за дверми
За ніч опинились.
Замість книг і стелажів, —
Там зерно усюди...
А в селі про двох голів
Так говорять люди:
— Чом це сталось — кожен зна.
Була б справа краща,
Щоб на двох їх — хоч одна
Голова путяща!

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

Громадянка Овсюкова поскаржилася ПЕРЦЮ на те, що **Безчинський відділок зв'язку нерегулярно доставляє їй газети та журнали.**

Сніжнянська контора зв'язку (Сталінська область) при розслідуванні скарги встановила, що це не поодинокий випадок. За погане обслуговування передплатників **листоношу Калюжну знято з роботи. Начальникові контори т. Носачу оголошено сувору догану з попередженням.**

☆ ☆ ☆

Завідувач сепараторного пункту с. Башмачки (Солонянський район на Дніпропетровщині) Масюк привласнював державні продукти. Читачі написали про це до ПЕРЦЯ. На прохання редакції справу розглянув народний суд. **Ф. С. Масюка засуджено до одного року поправно-трудових робіт.**

СВІЙ СВОГО НЕ ПОЗНАША

Мал. В. СЛИЩЕНКА

Гангстер: — Можете не в'язати. Я вже давно зв'язаний з поліцією.

Франсіско Пауліно Ерменехільдо Теодуло Франко Баамонде, або просто — фашистський КУРДУПЕЛЬ

Генерал Франко у всіх офіціальних і неофіціальних паперах гордовито величає себе: Франсіско Пауліно Ерменехільдо Теодуло Франко Баамонде. Але в народі його прозвали простіше: «Пекеньо», що значить «курдупель».

На північному узбережжі Іспанії «Пекеньо» має розкішний палац Пасо де Мейрас, збудований на американські долари. (Новий господар— нові гроші. У свій час Гітлер забезпечував мадрідському диктаторові підтримку у всьому, геть аж до франкістських банкнот, що друкувалися в Лейпцігу. А нині з дохлого фюрера — ні шерсті, ні копит. Довелося шукати іншого хазяїна. Благо, «переорієнтація» полягала лише в тому, щоб замінити у приймальні своєї головної резиденції портрет Гітлера на портрет іншого «завойовника світу» — містера Трумена).

У Пасо де Мейрас курдупель, як правило, проводить все літо. Вийде ото надвечір на бережок Атлантичного океану, коли в океані хвилі уляжуться, і позирає на той бік, у бік Вашінгтона. А звідти, дивишся, Трумен ручкою з Білого дому махає.

— Хаудуюду, мовляв, як ся маєш, каудильо?

— Вашими молитвами, мій фюрере, чи то пак — мій президенте! — кричить у відповідь Франко. — Як там ваші справи, пане мій?

— По-старому. Все та ж сама історія: з червоною небезпекою борюся.

— А ви робіть, як я, мій президенте, — фізично знищуйте! У перші роки, як тільки дорвався до влади, я більше мільйона зничив. Кого розстріляв, кого задушив (спеціально кару таку ввів!), кого голодом заморив. А набридне вбивати — у в'язницю кидайте. Був час, коли в мене за гратами чотири з половиною мільйони чоловіків, жінок та дітей сиділо! (Одна шоста всього населення Іспанії!). Тепер на всьому Іберійському півострові не знайти жодного іспанця, який би сам не сидів чи не мав заарештованим когонебудь із родичів.

— Ну, мільйонами ще рано, — з неприхованою заздрістю каже Трумен. — Сполучені Штати — не Іспанія поки що.

— А я ніякої різниці не бачу, благодійнику мій!

Труменові не подобається таке фамільярне пащекування Франко і він переводить на інше:

— Як там синьора Кармен, половина твоя, поживає?

— Та нічого, вередує потроху. Приспічило бути подібною до королеви, і довелось видати декрет, щоб скрізь і завжди при її появі виконували королівський марш...

Отак поговоривши про се, про те, до діла переходять.

— Чи скоро ви мене в ООН приймете, бо в міжнародній ізоляції життя більш немає, — скаржиться курдупель.

— А чим же ти відплатити зможеш за це? — по-діловому запитує діловий президент ділових Сполучених Штатів.

— Буцімто ви не знаєте, містер Трумен! Адже я вам всю уранову руду для атомних бомб віддаю, маслинового масла нітрохи не шкодую, усі військові бази, в тім числі 46 аеродромів і 33 порти, передав з рук у руки, та ще й нові будую для вас же...

— Цього мало! Солдатиків давай! — гукає з того берега Трумен.

— А грошиків іще позичите? — канючить іспанська шельма.

— Позичу, позичу. Чекай од мене посланців.

І стали наїжджати в Іспанію посланці Трумена.

У 1949 році, за даними офіціальної іспанської статистики, побувало дванадцять з половиною тисяч американських «туристів». А в 1950 році — удвічі більше.

Одні «цікавляться» промисловістю.

Другі — сільським господарством.

Треті — збройними силами, як сухопутними та морськими, так і повітряними.

Потроху все й прицікавили до своїх рук. Навіть радіопропаганда, і та контролюється і скеровується американською радіокомпанією «Колумбія Бродкастінг Систем».

Щоб остаточно закупити Франко з усіма його тельбухами, американські товстосуми позичили йому 100 мільйонів доларів. А недавно, за допомогою «машини голосування», домоглися скасування рішення Генеральної Асамблеї від 1946 року про відкликання всіма державами — членами ООН — своїх послів із Мадріда, і офіціально встановили дипломатичні стосунки з урядом оцього фашистського ублюдка.

Воєнному злочинцю Франко того тільки й треба.

Із смертельного страху перед своїм народом Франко перетворив усю країну на пекло, на суцільну в'язницю на зразок підземної катівні «Дирексіон хенераль де Сегурідад», що по вулиці Пуерта дель Соль у Мадріді, куди щоденно заганяють цілими родинами і звідки ночами доноситься на поверхню дитячий плач... Але катюга добре розуміє, що навіть середньовічні жорстокості не можуть врятувати його від неминучої розплати. Він сподівається зносити свою продажну шкуру цілою, вхопившися за фалди дяді Сема, якому й годить, як лихій болячці. У лакейській запопадливості, забувши сумну долю «голубої дивізії», Франко пропонує тепер Сполученим Штатам свої війська для використання їх проти корейського народу.

Даремно старається фашистський курдупель. Іспанці не хочуть служити гарматним м'ясом в інтересах американських монополій!

«Іспанський народ не буде воювати за янкі!» — сказала Долорес Ібаррурі. Ці слова рішуче повторює весь двадцятип'ятимільйонний народ Іспанії.

М. ШЕСТОПАЛ.

perec-ua.
perec-ua.

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

Голова колгоспу (весні): — Не пущу, поки не підготуюсь!

ДОЯРКА

Кращій доярці Бориспільського району на Київщині — Євдокії Кардаш.

Хто не зна її в роботі
І в людей не розпита,
Скаже:
— Дівчина, та й годі —
Скромна, жвава і проста.

Вії — пташки полохливі,
Русі коси круг чола —
Все звичайне... Особливі
Тільки руки та діла.

День у день вона при дійці,
Невгомонна і метка.
Надоїла для артілі
Стільки літрів молока,

Що якби його в дійницях
Та поставити уряд,—
Аж до Києва-столиці
Розтягнувся б той «парад»!

Хто не зна її в роботі
І в людей не розпита,
Скаже:
— Дівчина, та й годі —
Скромна, жвава і проста.

Микола КАРПЕНКО.

Полтава.

Остап ВИШНЯ

СПРАВИ КУРЯЧІ

У Великобританії, між іншим, поки що існують так звані «графства».

Що таке «графство»?

Це щось на манір губернії у колишній царській Росії.

Англія ще юридично самостійна держава, ще офіціально не оголошено, що вона 49-й штат США, так що ще графства не скасовано, і Еттлі ще не губернатор 49-го штату, а прем'єр-міністр його величності.

Юридично.

І кури ще у Великобританському королівстві — англійські, — от тільки чума в курей — американська.

Так при чому тут кури, — кури невинні!

Так от ми про курей.

Зустрілися ми з англійськими курми в Мілденхолі, графство Суффолк...

Півень і дві курки.

Кури як кури. Глинясті, тільки худенькі-худенькі. Невеселі й задрипані.

— Несетесь? — питаємо.

А вони як заквокчуть... Печально так, печально:

— З чого? Одвійки по карточках! Ще на білок може б і закрутилося, а щоб уже на жовток, — і не говоріть! А яке ж яйце — з самим білком! Дистрофія — не яйце! Де там уже нам нестися!?

— Не ми несемось, а нас несе! Чули виступ нашого міністра землеробства, що американські бомбардувальники нам завезли чуму. Бачите, скільки-он американських літаків у нашому графстві?! Сідала нема де поставити, — скрізь літаючі фортеці. А сядеш на фортецю — стріляють! А тепер — чумуй та дохни! Домініструвалися наші лейбористи до чуми!

— Невесело, значить, живеться? — поспівчували ми.

— Та де там весело?! — люто квокнув півень. — Усе вже маємо: і страх перед життям на «правах» колонії, і розчарування, і образу національної гідності. Ми, чесні англійські кури, бачимо, що йдеться до знищення останніх ознак нашої державної незалежності! У війну тягнуть! А що це значить? Це значить — під загрозою саме вже фізичне існування нашої держави!

— А тут іще чум-а-а-а! — заголосили істерично кури.

— Чого голосите? — гримнув на них півень. — Чума! Чума! Не всі виздихаємо! Дехто ж і перечумує! Втрата суверенності — страшніша від чуми!

Півень заляпав крильми, хотів закукурікати, але у нього не вийшло кукуріку, а тільки к-к-к!... та й усе!

— Обидно не те, що чума! — заговорив півень.

— А що ж вам болить? — запитали ми.

— Гірко те, що тебе та гемонська чума крутить, ламає, пече, а він, вгодований янкі, йде, лиха личина, жує гумку, червонорилий, дивиться на тебе й, гигикаючи, покрикує:

— Веселіш! Веселіш! Чого похнюпився! О'кей!

— Оце гірко! — додав півень.

Позиції і пропозиції

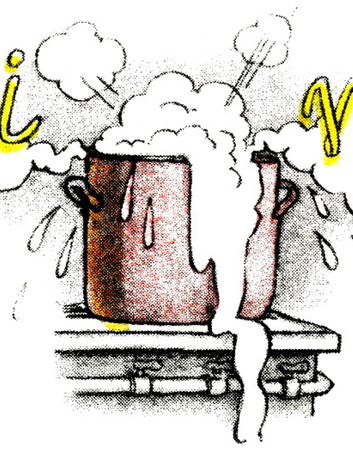

ВІРНИЙ СТОРОЖ

— Біжить! Біжить!

Цей крик доводиться чути не тільки на стадіоні, а й на звичайнісінькій кухні. Злякана хазяйка, залишивши все, прожогом підбігає до каструлі і з гіркотою в голосі констатує:

— Збігло...

Йдеться про... молоко. Коли кипить цей скромний, але коварний напій, за ним треба дивитися обома. Зівнув — і пиши пропало... Не доженеш!..

Треба було бачити, з яким щирим захопленням дивились господарки на маленький диск з носиком, коли ним вихвалявся демонстратор на виставці предметів домашнього вжитку. Адже їм показували справжнє диво! Досить цей маленький алюмінійовий диск покласти на дно каструлі, — і молоко може кипіти, скільки йому завгодно; через вінця воно не переллється. Його пильно стереже цей маленький алюмінійовий сторож.

Наші винахідники створили вже немало речей для полегшення домашньої праці жінок. Але, на жаль, є ще в нас люди, що ставляться до подібних винаходів з крижаною байдужістю.

З ними ми вас і хочемо познайомити...

НА ПЕРЕДНЬОМУ КРАЇ

Міністерство місцевої промисловості УРСР, коли ми туди завітали, нагадувало бойовий штаб. Це перше наше враження підсилювалось ще й тим, що в зведеннях міністерства кожен з вироблюваних предметів називається... п о з и ц і є ю. Минулого року міністерство повинно було освоїти 25 нових предметів, що полегшують працю жінок. Це, мовою зведень, 25 позицій.

На передові позиції висувались утюги, овочерізки, пральні машини, пилососи та інші сугубо мирні знаряддя. Але окремі організації зустріли їх буквально в штики.

Про діяльність начальника Дніпропетровського облмісцевпрому т. Картузова ми маємо немало сумних даних. Знаємо, наприклад, що він здав позицію по випуску духових утюгів і за рік не спромігся виконати навіть місячного плану. Знаємо, що за бездушне ставлення до духових утюгів його по голівці не погладили. Можна було сподіватися, що, опікшись на утюгах, т. Картузов почне «дути» на м'ясорубки. Та не на того напали! Він і цю позицію... продув.

Начальникові місцевпрому Сталінської області т. Чикильову доручили освоїти випуск трьох нових виробів: ручних картоплечисток, вальців для віджиму білизни і фрукторізок. Але т. Чикильов напосів на... корита. Замість 20 тисяч пральних корит за планом він устругнув 70 тисяч штук, але не випустив жодної картоплечистки.

Поруч з цим коритотворцем погойдується на рожевих хвилях самозаспокоєння (теж в кориті!) начальник Харківського облмісцевпрому т. Майоров. Він випустив 35 тисяч корит замість 15 тисяч запланованих, зате з 500 запланованих пилососів не зробив жодного. Замість того, щоб випускати пилососи, він пускає пилюку в очі, подає зведення про перекриття плану випуску корит.

Ми, звісно, не проти корит. Але ми проти роботяг, які за коритами світу білого не бачать!

«У всякої Федорки свої відговорки!» Слід нагадати ці слова начальникові Львівського облмісцевпрому т. Кузнецову. Він повинен був освоїти виробництво вальців для віджиму білизни, шатківниць для капусти, картоплечисток і діж. Але без бою здав ці позиції. Із 10 тисяч запланованих шатківниць він не випустив жодної, заховавшись, як за димову завісу, за фразу: «Збуту нема!»

Міністерство місцевої промисловості із 25 запланованих предметів освоїло виробництво тільки 16 предметів. А виробничий план виконало тільки по трьох... «позиціях».

Програло міністерство битву за освоєння нових предметів, що полегшують працю жінок, зазнавши поразки на 22 «позиціях» з двадцяти п'яти.

ЗРАЗКОВЕ ВИРОБНИЦТВО

В Укоопромраді теж першим словом, яке ми почули, було — позиція! Значить, і тут бій?

Але вигляд у тамтешніх працівників щось не дуже войовничий. Дал ко не войовничий, бо з 26 запланованих виробів домашнього вжитку плану не виконано по жодному, якщо не брати до уваги йоржиків для миття посуду.

Працівники Укоопромради називають своє виробництво зразковим. Що правда, то правда... Більшість підприємств їхньої системи замість масової продукції випускає... зразки.

Голова Дніпропетровської облпромради т. Герасимчук не поважає своїх землячок. Він не випустив для полегшення їхньої праці емальованих судків, універсальних ручних млинків, відер для миття підлоги, м'ясорубок і

оригінальних пристосувань для варіння страв нарою. Складається враження, що для підлеглих йому артілей закон не писаний.

Дніпропетровській артілі «Більшовик» потребувалося небагато часу, щоб випустити 100 зразків універсальних кухонних машин, так званих «кухонних комбайнів». Та ось уже минуло півроку з гаком, але артіль не може ліквідувати конструктивні вади цих машин. Що й казати, — зразкові зразки!

«Сторожів» для кип'ячіння молока чомусь не злюбила артіль «Легколіт». Замість 30 тисяч штук «сторожів» вона випустила всього 4 тисячі. Це з її вини 26 тисяч жінок мусять самі стерегти молоко.

Голова Львівської облпромради т. Рачков очевидно механічно ставиться до своїх обов'язків. Підлегла йому артіль «Електромеханік» із запланованих 2 тисяч механічних щіток не виробила жодної.

Механічна щітка — це звичайна щітка для підмітання підлоги з прикріпленою до нижньої частини важкою залізною плиткою. Зроблений названою артіллю єдиний зразок цієї щітки справді полегшує працю жінки. Але біда в тому, що з кімнати в кімнату жінка без допомоги чоловіка перенести щітку не може. От вам і полегшення жіночої праці!

Часто бракороби і просто нероби скаржаться на відсутність збуту. Вони або не можуть продати браковану продукцію, як одеська артіль «30 років Жовтня», яка з 1947 року не може реалізувати 4 тисячі штук негодящих алюмінійових рибочисток, або, як керівництво київської артілі «Метиз» (голова т. Ройтберг), яке, не випустивши жодної лапшорізки, заявляє, що ці вироби ніхто не хоче купувати.

Коли ж Укоопромрада почне збувати своїх бракоробів і нероб?

Тільки окремі артілі перевиконали план. Київська артіль «30 років Жовтня» (голова т. Будницький), наприклад, замість 15 тисяч машинок для штопки панчіх випустила понад 33 тисячі штук. Штопати нею дуже легко і зручно, домогосподарки задоволені. Але, звичайно, ця чудесна машинка не зможе заштопати величезного розриву між планом випуску предметів для полегшення праці жінок і його виконанням!

КРОК ДО СПОЖИВАЧА

Отже, майже всі нові «позиції» Міністерства місцевої промисловості і Укоопромради лишились незавойованими або втраченими. У зв'язку з цим дозволимо собі внести деякі пропозиції.

До того, як говорити про збут, треба раз назавжди позбутися консерваторів, людей ледачих і байдужих до дорученої їм важливої справи. Треба позбутися бракоробів, що вміють тільки нівечити дорогоцінну сировину і паплюжити своїми потворними «зразками» саму ідею полегшення жіночої праці. Треба, щоб предметів, які полегшують працю жінок, було побільше, щоб вони були високоякісними і дешевими.

Багатьох предметів жінки ще й не бачили, навіть не чули про них.

Чому б не створити в містах постійно діючі виставки, де б можна було показати жінкам нові предмети? Такі виставки особливо багато користі дали б молодим, початкуючим господаркам.

Чому б не випустити плакатів, які популяризували б перевірені, кращі предмети, такі, як каструля-швидковарка, наприклад? І, нарешті, чому б не послати розносників, які б популяризували і продавали нові предмети жінкам просто вдома? Помізкуйте над цим, товариші з Міністерства місцевої промисловості і Укоопромради, розгорніть широкий, переможний наступ на всіх «позиціях» — і тисячі жінок скажуть вам сердечне:

— Спасибі!

П. ЛУБЕНСЬКИЙ,
спеціальний кореспондент ПЕРЦЯ.

Польська сатира

ВАРШАВА ВЧОРА І СЬОГОДНІ

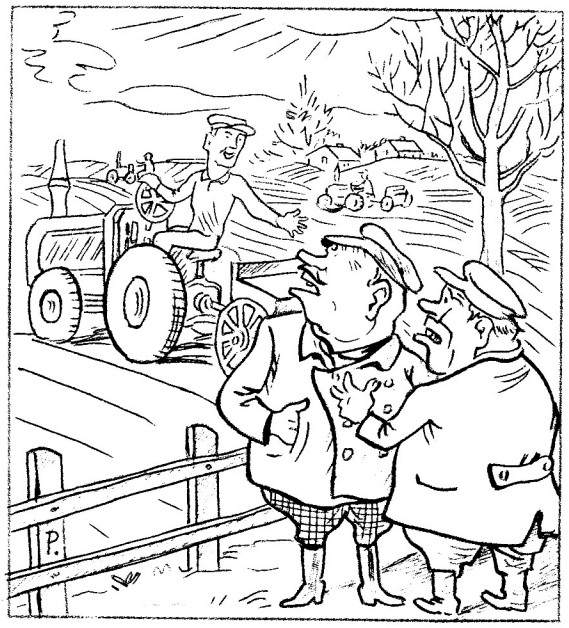

— Ви здіймаєте такий шум своїми тракторами, що слів не чути...

— Що ж, — вам, куркулям, треба звикати до того, що в нашому селі ваших слів не буде чути.

ЗА ГОЛУБОЮ ЗАВІСОЮ

КОНЦЕНТРАЦІЯ КАПІТАЛУ

ВІДПУСТИЛИ...

Американський кореспондент у Кореї якось опинився в одній із частин, що потрапила в оточення. Зв'язавшись по радіо з своєю редакцією, він попрохав інструкцій.

— Пан може вважати себе у відпустці, — відповіли йому.

«Шпильки» (Варшава).

АМЕРИКАНСЬКІ КОНСЕРВИ

БЕЗРОБІТНИЙ ПРИНЦ

Розповідають, що в одному з нічних ресторанів Нью-Йорка не міг знайти вільного місця за столом онук норвезького короля.

— Будьте ласкаві, — звернувся його секретар до хазяїна ресторану. — Джентльмен, що стоїть біля дверей, — норвезький принц. Чи не могли б ви запропонувати йому хоч яке-небудь місце?

— Щиро співчуваю вам, — відповів хазяїн, — але допомогти не можу; у мене повний штат кельнерів.

«Нова культура» (Варшава).

Дмитро БІЛОУС

АКТОМ СТВЕРДЖЕНО...

— Гнат Лукич, заходьте! — чемно
Голова гука. —
А чи може я даремно
Смажив гусака

Ще й трьох качок? Ми путяще
Живемо тепер,
Хоч колгосп у нас, на жаль, ще
І не мільйонер... —

І веде він до господи —
(Радий неборак!)
На столі не пиво-води,
А міцний коньяк.

Голова з графина поспіль
Лив гостям та й лив.
Попливли качки колгоспні
І гусак поплив.

— Гнат Лукич, як в нашім домі
Гусачок засмажений?..
Ви ж шепніть за нас в райкомі,
Як уповноважений...

А щоб діло провернути
Щодо гусака,
То достатньо лиш кивнути
На рахівника.

В нього там рахунки скорі:
Гибель птиць, як факт,
Вже на завтра у конторі
Узаконив акт:

«Серпня 5-го трьох качок
Лис узяв, хижак;
І сього ж числа втопився
У ставку гусак».

●

ЧЕРЕЗ СТО ДВАДЦЯТЬ РОКІВ...

Сто двадцять років тому в Диканьці на Полтавщині сталося чудо: чорт украв місяць. М. В. Гоголь писав про це чудо так:

«У Диканьці ніхто не чув, як чорт украв місяць. Щоправда, волосний писар, виходячи рачки з корчми, бачив, як місяць не знати чого танцював на небі, і запевняв, присягаючись, у тому все село, та миряни кивали на те головами і навіть підіймали його на сміх».

А в січні 1950 р. тут знов сталося чудо: зникла краса і гордість Диканьки — нова електростанція на 80 кіловат. П'яним тоді ніхто не був, й усі добре бачили, як по всій Диканьці раптом погасла електрика.

Люди кинулися до райвиконкому. Там їх заспокоїли: станція стає на поточний ремонт. Через декаду в новому клубі і в школах, у колгоспах і в лікарні, в установах і в хатах знову засяє електрика в усій своїй красі.

Пробігло сорок з лишнім декад від того пам'ятного вечора, а про електростанцію в Диканьці так нічого й не чути.

Сидять тепер щовечора при гасових коптилках голова райвиконкому т. Опришко з своїм заступником т. Вовком і розмовляють:

— Що за дідько! — сердиться голова.

— А що? — мовить заступник голови.

— Як то що? Електрики й досі ж нема. Обіцяли через декаду, а тягнемо рік з гаком.

— Таки й справді тягнемо!

— То ж то й воно, що тягнемо! — вимовляє голова з деякою досадою на заступникову байдужість... — Тобі, мабуть, і за вухом не свербить.

— А що маю робити? Ти ж голова...

А й справді, товаришу Опришко, як же це ви терпите, щоб славнозвісна Диканька цілий рік залишалася без електрики? Ви ж голова!...

Яким ДУБ.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Півдня стою і ніяк не доберу, як можна домогтися таких показників?

Степан ОЛІЙНИК

БАБА-ОЩАДКАСА

Знатним був шахтар Кіндрат:
Скрізь ім'я звучало!
Славу мав. І грошенят
Заробляв чимало!

Вже придбав і «Москвича»,
Й фотоапарата.
Від «Урала»-приймача
Аж гриміла хата.

У Кіндрата шахтаря
Є стара бабуся.
От на цьому я — не зря —
Трохи й зупинюся...

Кожен місяць, в акурат,
Всю свою зарплату
Вже по звичаю Кіндрат
Ніс бабусі в хату.

— Нате, — каже, — і лічіть,
Бо не маю часу...
І додасть ще: — Однесіть,
Здайте в ощадкасу...

— Добре, — баба відповість, —
Так і буде, сину...
На світанку, рівно в шість,
Внук ішов на зміну.

Баба гроші... до вузла!
(До свого запасу!..)
І тягла хутчій стола
Під «секретну касу».

А на стіл — стільці у ряд...
Хвать вузла за гичку!..
І немов той акробат
Дряпалась на пічку.

...Якось бабі приверзлось
(Обмини, напасте!),
Що на пічці може хтось
«Ощадкасу» вкрасти.

— Під буфет!.. Не пропаде!
Під буфет і тільки!
А як миша набреде?
З'їсть же до копійки!..

Поміняла сховищ з п'ять —
Страх ще більше вразив!..
І рішила там сховать —
«Де б ніхто не лазив».

— Чом це, бабо, — внук пита, —
Ви така огрядна?
(Й невдогад, що баба та —
«Каса» вже «ощадна»!).

— Де там... — каже, — ледь жива.
Почались задишки... —
Як попросить внук, бува,
Взять грошей із книжки, —

Вийде баба в сад за дім,
Щоб не стрілись люди,
Та без ордера... сот сім
З пазухи й добуде.

А недавно так було
(Десь на тижні тому):
Бабу — в лазню понесло...
Внук — забіг додому...

Баба, йшовши на часок,
Впхала в стіл запаси.
А Кіндрат шукав книжок
І добравсь... до «каси»!

— Як і звідки? Що за біс! —
Дивувавсь вузлищу...
Взяв під руку та й одніс
В ощадкасу ближчу.

І в шахтком за цим побіг,
Відтіля — на збори.
А тимчасом дома... з ніг
Валить бабу горе!

Все шука вона вузла,
Дума, сушить мізки.
Сто разів уже стола
Розбира до тріски...

То пускалася у плач,
То світила свічку,
То стрибала, як циркач,
Зі стола на пічку.

Раптом двері хатні — грюк.
Баба —
так і сіла!
Подивилась, що — онук,
Ойкнула... й зомліла!

Як примчали навпрошки
Лікарі хороші —
З'їла баба порошки
Й застогнала: «Г-р-о-ш-і!!!»

— Гроші, бабо, всі у вас!
Ось вам ощадкнижка!..

Тут бабуся й підвелась!..
Одлягла задишка!..
Поздоровшала зовсім
Саме з того часу.

—Не робіть, — пораджу всім, —
З баби — «ощадкасу»!.

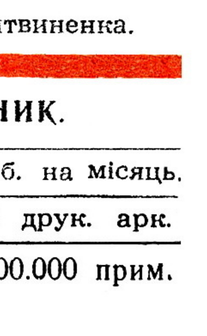

Оформлення номера В. Литвиненка.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 5-30-31. 4-65-56. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 5 (208) (на украинском языке). Підписано до друку 23. II. 1951 р. Формат 70×105 см. 1,5 друк. арк.

БФ 00583 Друкарня видавництва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 590. Тираж 100.000 прим.

Опрацював Олег Леськів http://perec-ua.livejornal.com

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

НАКЛЕПНИК, СПІЙМАНИЙ НА ГАРЯЧОМУ

Палій війни Еттлі: — Ой, не спиться, не лежиться, і сон мене не бере...